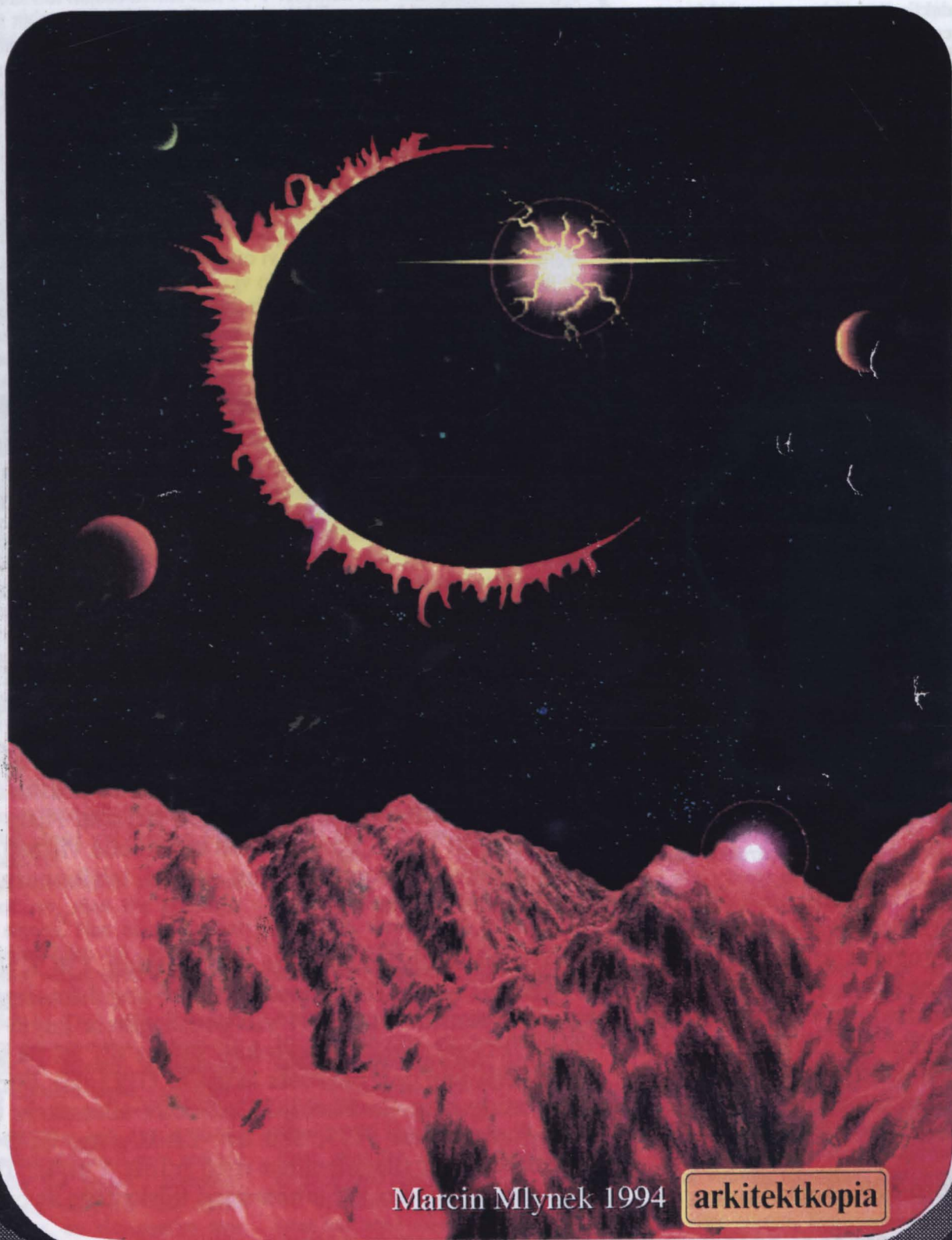

Nr. 2
1994
Årgång 25

Information

Marcin Mlynek 1994

arkitektkopia

Sveriges äldsta UFO – tidskrift

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv.

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO EN HANDLEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförsämrat billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:
"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

ISSN 0346-3540

Innehåll

Det franska kidnappningsregistret	sid. 1
Den lille mannen	sid. 8
Botades av humanoider	sid. 11

Ledare

Hej igen ! Nu har ni kära prenumeranter väntat länge nog på detta nummer. Jag vet inte när ni får det i er hand men när jag skriver detta så är sommaren slut och hösten står för dörren. Vi beklagar att vi är sena men som vi vet så har ni alltid väntat tåligt och kommer så att göra även denna gång hoppas jag. Ni som inte har fått nummer 1-94 kan skriva oss en rad så ska vi se till att den kommer. Det var nämligen många, som i år glömde att skriva sitt namn på inbetalningskortet. Det är ett *måste* att ni gör så. Annars kan vi inte veta var vi skall skicka tidningen. Ett annat problem som vi ständigt brottas med är konsten att tyda handstilar. Skriv tydligt, texta gärna när ni beställer någonting. Vi har haft svårt att ibland tyda skriften och då händer det ofta att någon blivit irriterad över att beställningen aldrig kommer fram. Även om ni skriver tydligt så har posten ibland så dåliga kopior av inbetalningen att det inte går att se i alla fall. Anledningen till att det ibland syns dåligt kan vara att man använder en penna med dåligt bläck, eller att man inte trycker ordenligt när man skriver. Vi är glada om ni kan hjälpa oss med detta. I samband med dessa problem får vi ofta tipset att ge er förtryckta inbetalningskort så att ni slipper skriva. Jo vi vet! men ett sådant system kostar många många tusenlappar, så det får vänta tills vi kan få råd med den tekniken. Vi hörs!

Kjell Red.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälpa oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Det franska kidnappningsregistret

Liknar de franska kidnappningsfallen sina amerikanska motsvarigheter? Sannerligen inte i antal!

av Joël Mesnard

Om vi tar ordet kidnappning i dess mest strikta bemärkelse, kan vi inte citera 29 exempel i Frankrike, endast ca ett tiotal. Vi använder oss här av detta ord i en större, mer generell bemärkelse. Det förhåller sig så att det finns ett flertal berättelser, som trots att de inte strikt omhandlar en klassisk kidnappning, ändå verkar nära besläktade med en sådan, tillräckligt nära så att vi faktiskt kan indela dem i separata klasser.

Detta gäller även det element som är känt under begreppet *missing time*, en minneslucka som är förbunden med en närkontakt. När vittnet inte kan dra sig till minnes vad som hände under en viss fas av kontakten, om de gick ombord eller ej, så förlorade han eller hon kontrollen över sina handlingar och blev ett objekt, inte en aktör.

Detta gäller även vissa fall med "förlamning" eller där vittnet försättes i ett tillstånd av lugn och ro i samband med närobservationen av ett UFO. Bouahmama-fallet (se UFO-Information nr. 3, 1982) är ett bra exempel på detta, och här har vi ett annat som kommer från en artikel av Pierre van Oudenhoove i tidningen *Parisien Libéré* (Seine-et-Marne-upplagan). (Pierre van Oudenhoove har en hel del erfarenhet när det gäller utredningar av UFO-händelser, och vi tvivlar på att någon vet mer om UFO-iakttagelser i Seine-et-Marne-regionen än vad han gör). Artikeln, med rubriken Ett flygande tefat i Beauval?, omhandlar en händelse som inträffade den 28 augusti 1977 nära Meaux.

"När fru Ghislaine Bonnefoy, sköterska hos barnläkaren dr. Tupin, började jobba på sjukhuset härom morgonen berättade hon för sina arbetskamrater om ett märkligt äventyr hon upplevt natten innan vid fönstret i sin lägenhet i Beauval.

Klockan var 01.00 och hennes man låg och sov, men fru Bonnefoy kunde inte somna. Hon hörde ett ljud som en vissling eller det svaga ljudet från en turbin, vilket kom från sidan av grannbyggnaden.

Hon gick in i det andra rummet och drog upp persiennerna, genom vilkas springor ett ljussken strömmade in. Hon såg till sin häpnad, rakt framför sig, ca 20 meter bort, en mörk, orörlig massa. Det var ett tefatsliknande, metalliskt föremål som verkade vara fem eller sex meter i diameter. Det befann sig omkring sex meter ovanför marken, en bit ovanför topparna på träden som växte på gården. Det var kanske en meter högt och på

ovansidan fanns ett slags kupol. Ytan var slät och saknade hyttgluggar eller ventiler. På undersidan fanns blinkande röda och gula lampor.

Fru Bonnefoy märkte att hon var paralyserad, oförmögen att röra sig eller väcka sin man. Hon förblev i detta tillstånd i en timme, med den där märkliga maskinen rakt framför sig, vilken fortsatte att avge sitt turbinliknande ljud.

Så plötsligt steg föremålet långsamt och efter att ha stått stilla en kort stund avlägsnade det sig som en röd skiva med oerhörd hastighet åt sydost.

Fru Bonnefoy kunde då lämna fönstret och väcka sin man. Hon var mycket uppskrädd och hennes man var tvungen att lugna ned henne.

Dagen därpå lade hon märke till att gräset på gräsmattan över vilken farkosten svävat var lätt bränt. Hon begav sig till polisstationen och lämnade en rapport. Det verkar som om hon för närvarande är den enda personen som sett denna mystiska "nattfarkost". En parkvakt, herr Lucas, kan möjligen ha sett samma föremål. Han gick sin vaktrunda med sin hund den natten då han i riktning mot Beauval såg ett lysande fenomen.

Vad det än var så är det ett fullständigt mysterium och bristen på vittnen gör det inte lättare att lösa det."

Vi ser en slående likhet mellan Beauval- och Bouahmamafallet. När vittnena är så hypnotiserade under en så lång tidsperiod av vad han eller hon ser att de inte ens kan tänka tanken att ropa på någon annan, kan man säga att de förlorat all kontroll över situationen.

Oavsett om vittnena nu faktiskt togs ombord utan att minnas någonting, eller om de stod kvar på platsen, har vi här en typ av upplevelse som inte i grunden skiljer sig från en kidnappning i dess vidare betydelse. Alla dessa upplevelser kan sålunda knytas samman, utan någon större splittring. Så låt oss säga att det är frågan om en kidnappning i denna vidare bemärkelse när vittnet förlorar all kontroll över händelserna, till den punkt där han eller hon upplever sig mer eller mindre avlägsnad från sitt kända universum.

Vi kommer i våra 29 franska fall att se tre exempel som kan anses vara försök till kidnappning. Vi tog med dessa trots att försöken tydligen inte kröntes med framgång.

Å andra sidan finns det fall som man kan anse vara kidnappningar som vi inte har tagit med i listan. Beauval-fallet och ett som inträffade i Origny-

en-Thierache den 28 februari 1974 är mycket goda exempel. Vårt urval, vilket kanske kan ifrågasättas, har helt enkelt att göra med att besluta det ena eller det andra. I verkligheten finns det en uppenbar kontinuitet mellan de mest flagranta kidnappningsfallen och vissa "klassiska" närkontakter av tredje graden.

Med andra ord är gränslinjen mellan kidnappningar i den vidare bemärnelsen och "enkla" närkontakter ganska suddig. Vi vet inte vilka perfekt definierade kriterier som låter oss säga om ett speciellt fall är eller inte är en kidnappning. Det finns ett flertal närkontakter där vi undrar om de inte egentligen var mer komplicerade än berättelserna antyder. Sålunda anmärkte Pierre Guérin, som är mycket intresserad och inblandad i Valensole-fallet (1 juli 1965), att om man tar i beaktande tidpunkten när händelsen inträffade (05.45 fm), tidpunkten då kaffet öppnades, samt avståndet från Olivolfältet, kan vi se att det tog en mycket lång tid för Maurice Massé att återta kontrollen över sina sinnen och återvända till byn. Att tänka sig att någonting kan ha hänt som han inte mindes är en påtaglig förmodan, men som inte kan bekräftas. Så låt oss för tillfället hålla oss till fakta, dvs till berättelser där det förekommer en rapporterad förlust av viljekontroll, vilket karaktäriserar alla kidnappningsfall.

Försiktighetsåtgärder

I detta panorama av kidnappningar i Frankrike befinner vi oss åter igen i ett oändligt vanskligt område. Vi befinner oss i Magonias disiga omgivningar, ett ofattbart land där det storslagna och det löjliga blandas ihop.

Den obehövande läsaren kommer antagligen att bli chockad av det otroliga, absurda, och halvtokiga innehållet i majoriteten av de berättelser som följer. Utan tvekan påminner mycket om konfabuleringar. Men dra inga felaktiga slutsatser: i helheten finns det något helt annorlunda. Det finns en upplevelsekategori vars natur undgår oss och som vår kultur envisas med att ignorera. Var försiktig: trots tecken som verkar antyda motsatsen, vore det inte förnuftigt att avfärda dem. Men var också försiktig med att inte ta dessa berättelser helt för givna, och betrakta dem som upplevelser av samma natur som vanliga händelser. Det vore klokt att se dessa berättelser som varken sanna eller osanna, åtminstone inledningsvis. Dessutom är problemet angående deras "verklighet" antagligen ett falskt

sådant, ett slags begreppsmässig fälla, såtillvida att det kräver antingen ett ja eller ett nej. Dessa historier kastar in oss i det mellanliggandes domäner, det obevisade, och det obevisbara, in i paradoxernas sal, märkligt möblerad med materiella "bevis", vilka i vissa fall verkar helt obestriddliga, men alltid slutgiltigt otillräckliga. Det är ytterst viktigt att inte dölja denna helt förbryllande (och uppenbarligen vilseledande) aspekt hos närkontaktarna, emedan den mycket väl kan utgöra fenomenets mest grundläggande särdrag.

Kidnappningsoffrens minnen utgör antagligen ingen tillförlitlig representation av vad de verkligen upplevde. Vi kanske till och med har att göra med falska minnen, artificiellt inpräglade, kanske med enda syfte att få sådana berättelser att verka otroliga. I korthet vore det bra om vi misstänkte att kidnappningsoffrens berättelser endast är till för att maskera den sanna naturen hos kidnappningarna!

De data som följer är mycket ojämnt i kvalitet [från en flertal källor och gäller händelser från år 1921 till 1992]. Några av fallen kan kontrolleras vid källan, med andra är detta omöjligt. Informationsmängden är också mycket ojämn från fall till fall.

Några av dessa historier (nr 1, 3, 9, 16, 18, 21 och 24) har blivit allmänt kända men utan att den stora allmänheten blivit medveten om ett kidnappningsfenomen. Ironiskt nog visade det sig att det enda franska fallet (november 1979 i Cergy-Pointoise) som fick en bred mediatäckning visade sig vara ett skämt varför det inte har tagits upp i vår lista. Fallen 10, 17 och 23 beskrevs i detalj i numren 305, 302 och 299 av LDLN och presenteras inte i detalj här.

Fall 1: 1921 på banken till Canal du Nord

Liksom när det gäller historier om UFOs, börjar historierna om kidnappningar inte i går, men nutida fall har det dubbla övertaget av att vara mycket bättre dokumenterade och förser oss med möjligheten att studera dem ingående. Sålunda börjar vi med 1900-talet.

Den första rapporten, i kronologisk ordning, är 71 år gammal. Den berättades i ett brev på insändarsidorna i *Paris Match*, nr 291, den 23 oktober 1954. Det enda vi vet om vittnet är tre ting: hans initialer (G. B.), att han år 1954 bodde i Marseille, samt att han var åtta år gammal när han hade sin upplevelse. Hursomhelst är historien intressant. Här är brevet:

"År 1921, ett mycket varmt år, lekte jag en dag längs banken till Canal du Nord. Jag var 8 år gammal och jag älskade att leka i det månliknande landskap som skapats både av bygg-

nadsarbeten och kriget.

Plötsligt sprang två varelser iklädda ett slags elastiska dykardräkter fram från akaciaträden. Utan ytterligare väsen släpade de mig mot vad jag tyckte vara en märkligt formad tank. De lyfte in mig i maskinen, utan att jag kunde göra motstånd. Jag borde säga "utan att jag var förmögen att vilja göra motstånd." Helt plötsligt började jag gråta, och jag vet inte om de blev rörda, men efter några minuter syntes en öppning i taket på rummet och efter några sekunder befann jag mig åter på marken.

Jag fick emellertid offra en lång tid av eftermiddagen innan jag kom till vägen jag lämnat fem minuter tidigare.

När jag kom hem på kvällen anklagade mig mina föräldrar för att ljugat, och ingen ville tro på min historia. Jag kan knappt lämna några detaljer om apparaten och dess rum. Jag var antagligen alldeles för uppskrämd. Jag minns endast två detaljer: Det fanns fyrkantiga hyttgluggar, eller åtminstone rektangulära. I rummet fanns något slags elastisk soffa i vilken jag satt.

Jag tror mig minnas att dykardräkterna såg metalliska ut. Jag minns ingenting om varelsernas anatomi, förutom att de var mycket långa och smala."

Fall 2: 20 maj 1950. Cours-les-Barres (Cher)

Varje kidnappning är av nödvändighet märklig, men vissa mer än andra. Denna är en som herr Veillith skrev om i LDLN nr 86. Eftersom detta nummer är från januari 1967, kan det vara befogat att här åter gå igenom huvudpunkterna i då 32-åriga fröken Micheline G:s äventyr.

Omkring kl 16.00 hade hon just lämnat den lilla byn Givry och promenerade mot Fourchambault, på en väg som löpte längs den branta strandslutningen till floden Loire, på vänstra stranden. Hon omvärvdes plötsligt av ett skarpt ljussken, och sedan såg hon två stora händer framför sig som våldsamtryckte ned hennes huvud. Hur köljigt det än verkar var dessa händer inte fastsatta vid någon kropp, utan offret fick intrycket av att de tryckte hennes huvud mot en osynlig bröst-korg. Denna bröst-korg var hård som järn. Hon kämpade emot dessa händers hårda grepp under vad som verkade långa minuter. Hon upplevde knytnävs-slag och släpades genom ett busksnär med björnbär mot en äng. Den mystiske angriparen släppte plötsligt sitt grepp och fenomenet upphörde.

Den unga damen, som var mycket uppskrämd, hade återvänt till vägen och kommit inom synhåll för flera hus, då hon hörde ljudet av en våldsam vindpust och kände en kraftig rörelse av varm luft. Hon såg träden böja sig och där var åter ett skarpt ljus. Hon

fick intrycket av att någonting rörde sig genom luften med hög hastighet, men kunde inte se något. Hon fann antagligen skydd och trygghet hos slussvakterna i Givry, vilka lade märke till hennes tillstånd. När hon kom hem kontaktade hennes familj polisen som snabbt anlände. I sitt vittnesmål uppgav hon att polisen följde med henne till platsen och att de konstaterade att björnbärsbuskarna var brända och nedplattade, att akacia-träden var delvis brända med några grenar brutna, samt att taggträden och staketpinnarna var krossade och sönderslitna. Andra poliser kom tillbaka till platsen flera gånger. Övertygade om att överfallet verkligen inträffat efterlyste de vittnen i ortstidningen.

Fall 3: 10 april 1952, nära Nîmes (Gard)

Denna utomordentligt intressanta historia utgjorde ämnet för en bok, *Rencontre avec les Extra-terrestres*, publicerad av Rocher 1979. Boken är om Rose C., äventyrets hjältinna, men Charles Gouiran hade en hel del med berättandet att göra, och förordet har skrivits av Guy Tarade. Det är tack vare Charles Gouiran och Rose som vi känner till denna affär. Boken har varit svår att få tag på under en längre tid.

Forskare som är intresserade av detta fall och som kommer att läsa boken kanske kommer att bli avskräckta av berättelsens fantastiska innehåll. De bör veta att Rose, 40 år efter det inträffade, fortfarande har två anatomiska avvikelser (tydligt lika sällsynta som de är oförklarliga) som hon anser vara ett resultat av händelsen. De bör också känna till att det mest enastående av dessa även förekommer i ett annat av våra 29 franska fall (fall 6), vilket visar sig vara ett problem...

Kidnappningen ägde rum på natten mellan den 10 och 11 april. Rose C. var 24 år gammal. Franskild sedan flera månader var hon mor till en 4-årig dotter som var hemma hos sina farföräldrar i 15 dagar.

Rose, som bodde hemma hos sin far, hade cyklat tillsammans med sina två hundar till en *mazet* (ett uthus byggt i sten som kan inhysa en eller två personer och som är primitivt möblerat) för att tillbringa natten där. Uthuset låg ganska isolerat och Rose hade planerat att göra en del jobb där dagen därpå. Hon väcktes mitt i natten av hundarna som morrade men inte skällde. Orolig gick hon ut och följde efter hundarna i riktning mot en annan, mindre mazet som också tillhörde hennes far.

Det hände sig då att hon hamnade i sällskapet av fyra främlingar: en av normallängd och tre "jättar" som var ca 2,30 till 2,40 m långa. Den som hon kallade en "normal människa" talade

perfekt franska och fungerade som tolk mellan Rose och de tre jättarna, vilka han uppgav komma från en mycket avlägsen värld.

Om man undantar deras extraordinära kroppslängd kunde dessa jättar ha gällt för att vara hinduer. Två av dem verkade atletiska och talade mycket lite. Den tredje, som såg äldre ut, var tydligen chef. Han hade något som såg ut som en svart halvkula i mitten på pannan. Han hade en rem runt nacken som bar upp ett slags låda med knappar på.

Den "normala mannen" förklarade att han själv haft en närkontakt av tredje graden 20 år tidigare när han var 25 år gammal och att han hade varit lärare. Då han saknade familjeband och var ensam i världen, hade han accepterat dessa utomjordiska varelsers inbjudan och bodde sedan dess hos dem. Han ångrade aldrig sitt val. När Rose förvånades inför det faktum att han såg så ung ut för att vara 45, förklarade han att han inte var så gammal, ty "därborta löper tiden inte lika snabbt."

Så snart han förklarat att hon inte hade något att frukta, sade den "normala mannen" att de gärna, om möjligt, skulle vilja ta med sig några böcker. Rose ledde dem till den lilla mazeten och överlämnade ett gammal exemplar av *Greven av Monte Cristo* av Alexandre Dumas, tillsammans med mycket gamla exemplar av en tidskrift om militära medaljer samt en modetidskrift som hon köpt samma dag.

Den före detta läraren förklarade för Rose att Jorden gjorts beboelig för dess invånare av dessa utomjordiska varelser, vilka även placerat Månen, som anses vara en naturlig satellit, i sin bana. Men denna människokoloni på Jorden hade varit ett slags straffkoloni för förvisade individer från vilka vi härstammar.

Man bör veta, för att uppskatta denna historia till fullo, att Rose är en varm och sällskaplig person. Mycket snart, trots hennes första rädsla, kände hon sig mycket trygg. När främlingarna föreslog att de skulle ta henne med sig, drog hon sig emellertid tillbaka och avböjde deras inbjudan. Hon förklarade att hon hade familj och speciellt ett litet barn. Det verkade dessutom som om chefen hade anat sig till detta till och med innan Rose sade något, ty han frågade (alltid via tolken): "Vem är den gamle mannen, och vem är barnet?" Under resten av kontakten fick Rose intrycket att denne "man" innehade stor vishet och ägde stor fysisk styrka, och en stark känsla av tillgivenhet växte snabbt mellan dem.

De visade henne, praktiskt taget osynlig i en mörk vrå, den farkost de hade anlänt i. Den var enorm och hade

formen av en halmhatt. Den var skiffergrå till färgen, stod parkerad ca en meter över marken och saknade landningsstöd, vilket förvånade Rose.

Besökarna gav Rose en demonstration av sin förmåga att levitera och teleportera föremål. När de befann sig i den lilla mazeten, tryckte chefen på några knappar på den låda han bar för att dematerialisera en sten. Stenen dök upp utanför det lilla stenhuset utan att dörren hade öppnats. Dessutom lyfte han upp några stora stenar och lät dem sväva i luften som ballonger.

Men de ord chefen riktade mot Rose är mycket mer intressanta än antigravitationstricken. Angående en rättfamilj som hade byggt bo bland böckerna i den lilla mazeten, sade han att dessa skulle tillåtas leva. Dessa ord samt det lugna, vänliga leendet hos främlingen glädde Rose. Hon sade att hon skulle lämna några brödbitar åt råttorna på morgonen, men jätten sade att det inte vore bra att göra så heller, ty de skulle då bli beroende av människan. "Döda inte råttorna. Och mata dem inte."

En aning senare styrde läraren över konversationen till moraliska frågor. Han förklarade att de var här för att samla in prover på vegetation och mineraler för att utvärdera konsekvenserna av atombombsexplosionerna. Det var ett tillfälle för honom att fördöma människans destruktiva och tanklösa beteende, hennes meningslösa handlingar mot inte endast dagens individer, utan även mot kommande generationer. Han fällde vissa yttranden om vissa "stora män" vars storhet grundades på omfattande massakrer och den oerhörda nöd som dessa skapade. Han talade om för Rose att på grund av människan drabbades planeten av en kataklysm för 11.357 år sedan (9405 f.Kr.). Han uppvisade starka känslor när han talade om jordens skönhet och den dåraktiga förintelsen av dess invånare. Rose delade omedelbart dessa känslor. När hon frågade varför de utomjordiska varelserna inte grep in, förklarade läraren att varje gång de hade försökt göra detta, så hade inget gott kommit ut av det. Rose understök den inte i sin redogörelse, men parallellen med chefens råd angående råttorna är tydlig.

Rose hade utan tvivel velat fortsätta dialogen, men besökarna sade att de var tvungna att ta farväl. Anledning: Att vistas på jorden tärde på jättarnas krafter. De gick ombord på sin farkost efter att de sagt åt Rose att avlägsna sig från skeppet och hålla fast hundarna.

Rose berättar i sin bok att efter detta möte hade hon ett antal parapsykologiska upplevelser. Hon hade en känsla av upprepade psykiska kontakter med dessa personer. Hon hade också förändringar om en serie upplevelser som var förknippade med katastrofer som

inträffade efter kontakten.

Här, i kort sammandrag, har vi den otroliga historien om Rose C. Man kan märka vissa dellikheter med andra fall (speciellt det i Sospel), men framför allt bör vi nämna en mycket viktig detalj som gör denna affär ännu mer trovärdig.

Vid ett tillfälle strax efter sitt äventyr överraskade Rose sig själv med att gnugga sitt högra ringfinger. En liten stund senare, då hon tittade på sitt finger, märkte hon till sin förvåning att det var lika långt som långfingret. Hon jämförde med sin vänstra hand och kom fram till att det högra ringfingret efter närkontakten hade vuxit ut ca åtta eller nio millimeter.

Må vi tro vad vi vill, hennes hand finns där som ett vittnesmål. (Vi kommer att se ett annat exempel på detta fenomen i fall 6). Förutom fingret som växte dök ett, 1 cm långt ärr upp i mitten av samma handflata. Det upphöjda ärr har inte försvunnit under åren.

Det är också viktigt att notera att ett flertal personer, däribland den högt ansedde UFOlogen Charles Gouiran, bekräftat att Rose i mitten på 60-talet hade prekognitiv och utomsinnlig varseblivning. Dessa tages upp i boken.

Fall 4: 1954 i Yssingeaux (Haute-Loire)

Det är tack vare Pierre Guérin som vi känner till detta fall. Personen det gäller är en klärvoajant kvinna som försörjer sig på sina gåvor, vars förmågor har testats av Rémy Chauvin. Hennes gåvor är verkliga, men hon gör sina misstag. Detta är fallet med majoriteten av dessa människor, i synnerhet när de har valt att utnyttja sina förmågor på begäran snarare än att acceptera dem när de kommer helt spontant.

Denna dam bor i Paris och är i dag 48 år gammal. Hennes äventyr, vilket enligt henne själv väckte hennes förmågor, upplevdes när hon var 10 år gammal. Detta vill säga omkring år 1954. Det var på sommaren när hon tillbringade lovet hos sina far- eller morföräldrar. Efter lunchen gick hon ut i trädgården strax intill huset. Hon såg ett starkt ljus framför sig och förklarade medvetandet.

Hon återfick medvetandet minst en timme senare, fortfarande på ägorna men lite mer än en kilometer från sitt ursprungliga läge. Hon befann sig mitt ute på ett vetefält, utan att veta vad som hänt under denna tid eller hur hon hamnat på denna plats. Ett typiskt exempel på *missing time*.

Från och med denna dag började märkliga ting hända henne. För det första kunde ingen vidröra hennes navel: detta fick henne att hoppa till och var outhärdligt. Sedan blev hon medial. I början blev hon mycket upprörd när

hon insåg att hon ofta läste de andra familjemedlemmarnas tankar, eftersom hon trodde att de också kunde läsa hennes tankar. Senare, som ung inackorderingsgäst, upplevde hon ett flertal märkliga händelser som hon aldrig kunde förklara. Bollar och käppar dansade, ibland mitt framför henne.

När hon skilde sig från sin man, för några år sedan, kom hon på idén att utnyttja sina gåvor kommersiellt och byggde upp en kundkrets. Hon vägrar att underkasta sig hypnos, eftersom hon fruktar att hon då skulle förlora sina förmågor som ju är hennes levebröd. Hon vägrar också att låta sig läsas av någon av sina kollegor.

Fall 5: 1961 eller 1962 nära Bray-sur-Seine

Vad som är intressant med fallet Michel (nu 49 år gammal) är ärrät på sidan av hans hand, vars uppkomst han inte känner till. Han miste sin mor vid 13 års ålder och minns att han många gånger frågade henne om hur han fått ärrät. Hon lyckades aldrig lämna någon bra förklaring till det. Detta innebär att skadan går tillbaka till tidig barndom, från vilken han inte har värst många minnen, och ger upphov till frågan: Kan man tänka sig en mor till ett mycket litet barn som inte minns vad som orsakade ett sår som lämnar ett ärr efter sig som fortfarande är synligt 45 år senare?

Michels historia angår en närkontakt som inträffade en kväll år 1961 eller 1962. Exakt datum är för tillfället okänt. Vi vet bara att det var en söndag, antagligen omkring november månad.

Michel kom ut ur en biosalong kl 17.30. (Vi vet vad det är för biograf och vi vet vad man visade för film, så med en del efterforskning som är på gång kan vi säkert fastställa exakt datum). Det hade redan mörknat.

Hans adoptivfader spelade kort på ett närliggande kafé och han beslutade sig för att ensam cykla till den ensligt belägna bondgård som var hans hem. Han hade gott och väl en kilometer kvar att åka då han upptäckte en fast ljusstråle långt till vänster om bondgården (sydost), som steg vertikalt upp mot himlen. Han tänkte att det var bilstrålkastare, men skenet var orangerött och ljuscylindern, som hade skarpt avgränsade kanter, steg mycket högt upp på himlen.

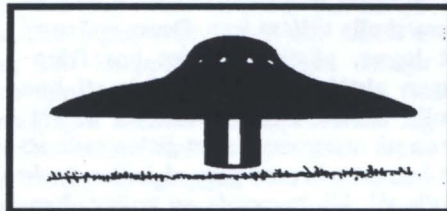
Ju närmare bondgården Michel kom desto mindre begrep han av vad som var på gång. Vid ingången till bondgården (en stor gård med tillbyggda hus arrangerade runt en stor gårdsplan omgiven av en hög mur) ställde han ifrån sig cykeln och promenerade runt byggnaderna utanför den omgivande muren. Han stötte då på ett enormt föremål som stod på marken,

ca 50 meter bort.

Den övre kupolen, som hade hyttgluggar, roterade. [Se skissen nedan]. Den nedre delen var cylindrisk och hade en stor vertikal öppning. Han kunde se den starkt upplysta insidan. Det verkade som om undersidan på cylindern inte vilade direkt på marken, utan anordningen var liksom upphängd i luften.

Michel gick närmare. Han gick in under den platta, mittersta delen av föremålet till en plats där han kunde titta in genom öppningen till insidan.

Det mest häpnadsväckande var att insidan av cylindern var oerhört rymlig. Ojämförligt större än cylindern sedd utifrån.

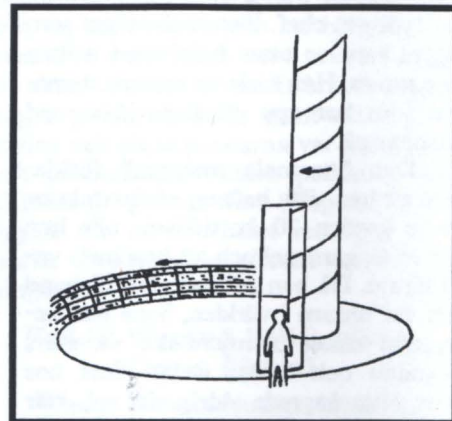

Innan vi fortsätter med denna historia, måste vi understryka att åtskilliga exempel på detta syndrom "den är inte stor på utsidan, men det finns så mycket utrymme inuti" existerar i UFO-litteraturen. Leonard Stringfield presenterade ett exempel i LDLN nr 297, sid. 10, och det finns ett mer klassiskt exempel i historien om Carl Higdon angående hans kidnappning i Medicine Bow, Wyoming år 1974 (se UFO-Information nr. 1, 1986). Så länge UFO-historier innehåller denna typ av information, förvånar det oss inte att UFOlogin fått dåligt rykte och att många människor avfärdar dem. Michel verkar emellertid lika trovärdig som någon kan vara och hans berättelse är klar och sammanhängande.

Utan att gå så långt som att spekulera i vad det är för helvetiskt särdrag hos universum som tillåter något att vara större på insidan än på utsidan, kan vi bara konstatera att berättelser om närkontakter har ett absurt, rentav upprorisk drag som inte kan vara något annat än en högt utvecklad form av camouflage. Det är nog att tänka sig att fenomenet kan prägla in falska minnen i offrens hjärnor.

Michel stannade precis framför öppningen, men gick inte in. Ej heller rörde han vid kanterna till öppningen. Han beskrev insidan på cylindern på följande sätt: Den var oerhört rymlig – minst sex meter i diameter, vilket var ca fyra gånger utsidans diameter. När han tittade uppåt kunde han inte se något som liknade ett tak. Hela vägen runt det cylindriska rummet såg han en mängd olika apparater med rörliga ljus, "självlysande mätartavlor i flera färger med tecken som rörde sig." De dominerande färgerna var "ljusviolet och

mörk laxfärg." Nära, men inte exakt i mitten fanns en lodrät pelare, mellan ca 70 cm och 1 m i diameter, som vred sig runt sin egen axel. Det som gjorde denna rörelse synlig var något slags kabel, som slingrade sig i spiral runt pelaren, "som en orm." [Se nedanstående skiss].

Enligt vad Michel mindes tittade han på detta otroliga när ljudet av en fläkt, tydligen någonstans uppföran började höras. Ljudet steg i intensitet samtidigt som pelarens rotation ökade och mätartavlorna lyste starkare. Det var i detta ögonblick han kastades bakåt ca fyra eller fem meter. Hyttgluggarna på kupolen snurrade mycket snabbt. Öppningen stängdes och cylindern drogs upp i föremålets kropp. Föremålet blev självlysande – skarpt orange. Det tippade över på kant, steg och försvann på ett ögonblick mot syd. På fem sekunder såg det ut som en vanlig stjärna.

Michel reste sig upp, vadande i lervälling. Det var mörkt. Han var inte sjuk efter sitt äventyr och vet inte om föremålet efterlämnade spår i jorden – han tänkte inte på att titta efter. Han minns däremot att året därpå dog sju äppleträd som växte runt gårdsmuren bara några meter från platsen där UFOt befunnit sig.

Michel berättade inte om händelsen för någon innan år 1978. Vi intervjuade honom 1988 och 1992.

Från tiden för händelsen och fram till dags dato, har Michel upplevt en del oförklarliga och för det mesta otrevliga händelser. Dessa händelser är inte direkt besläktade med UFO-fenomenet, utan snarare med det paranormala. Två av dem är möten med otroliga varelser som gjordes den 19 januari och den 15 april 1988 (sannolika datum). Inget flygande föremål sågs vid tiden för dessa möten.

Inget i detta fall placerar det i kidnappningskategorin i dess strikta bemärkelse eller ens i en vidare bemärkelse.

Vittnet har inget minne av att ha förlorat kontrollen över sina rörelser, med undantag av den korta stund då

han "slungades undan". Och det vore en överdrift att påstå att närkontakten förde honom bort från hans kända universum.

Varför då ta med denna affär? Av följande anledningar: detta fall innehåller åtminstone tre särdrag som vi återfinner i ett stort antal kidnappningsfall. Det viktigaste är ärr, fortfarande synligt 30 år efter närkontakten (såväl som före). Det verkar för mig som att när förbindelsen mellan vittnet och fenomenet är så djup, så obskyr, och upprepad under en längre tid, så finns det inga argument mot att jämföra den med en kidnappning.

Låt oss betona det faktum att konkreta situationer ibland (liksom här) är mycket komplicerade. Detta får tanken på en kidnappning att framstå som sannolik, speciellt i dessa domäner där det alltid förekommer tvivel. Gränslinjerna är aldrig tydligt utritade.

Fall 6: April 1969 i Balizac (Gironde)

Det sätt på vilket Catherines fall upptäcktes, nästan av en slump, i oktober 1988, är värt att berätta. Detta fall är faktiskt en slående parallell till Rose C., och man kan helt utesluta att Catherine skulle ha inspirerats av Roses berättelse. Jag kan försäkra att Catherine, vid den tiden, inte hört talas om Rose. Jag kan också tillägga att hon varken var insatt i eller hade något intresse av UFOlogi.

Under en måltid (lunch) tillsammans med några vänner, tog hon emellertid upp en observation som en av hennes systrar gjort (närobservation av ett nattligt ljus). Jag hade träffat Rose C. ungefär 15 dagar tidigare och hade blivit imponerad av de två abnormiteterna på hennes högra hand. Dessutom hade jag läst några amerikanska kidnappningshistorier som innehöll uppgifter om ärr på offrens kroppar. Jag frågade Catherine om hennes syster möjligen fått något oförklarligt ärr efter sin iakttagelse. Catherine, något överraskad, svarade: "Nej." Sedan, efter några sekunder, tillade hon: "Ett ärr – jag har ett..."

Hon visade oss ett ärr, inte speciellt tydligt, på utsidan av sin vänstra fotknöl. Hon började berätta om hur hon fått det, vilket vi kommer att se inte är så klart definierat.

Det hände när hon var omkring 17 år gammal, i omkring april 1969. Hon var på semester hos sin gudmor i Balizac. Hon låg och sov ensam i ett rum med öppen spis, men andra familjemedlemmar sov också i huset.

Hennes minnesbilder är både korta och en aning suddiga. En natt störde något hennes sömn. Det var tämligen skrämmande, men hon är övertygad om att det var något annat än en mardröm. Hon har ett vagt minne av

små människor, ljusfärgade – kanske vita, nära den öppna spisen. Hon var rädd, men i stället för att skrika efter hjälp gömde hon sig märkligt nog i stället under täcket.

Morgonen därpå hade hon en elakt sår på sin fotknöl. Det var helt svart, men gjorde inte särskilt ont, och var fullständigt oförklarligt, speciellt med tanke på att Catherine inte var någon sömngångare. Flera läkare bekräftar existensen av detta sår, vars utseende (i synnerhet den svarta färgen) inte tillfredsställande kunde förklaras. Vad som är extra bekymmersamt är att detta sår inte ärrade igen förrän efter ett och ett halvt år.

Några timmar senare var jag tillsammans med Catherine igen och eftersom vår lunchkonversation tagit en surrealistisk vändning, ville jag förklara varför jag var så intresserad av hennes historia. Jag berättade i korthet historien om Rose C. När jag berättade för henne om fingret som hade vuxit, höll Catherine ut sin högra hand och sade: "Javisst. Som det här?"

Hon hade samma abnormitet som Rose C, på samma finger. (Hon har emellertid inget ärr i handflatan.)

Efter detta avslöjande, som jag delade med några vänner, var det bara naturligt att vi försökte hitta en tredje person med samma abnormitet. Vi har inte stött på någon sådan. När jag

Fem figurer, vars like de aldrig tidigare skadat, befann sig på gårdsplanen...Se fall 7

för två år sedan hade nöjet att träffa Budd Hopkins i Paris, talade jag med honom om detta och frågade om han kände till några liknande fall. Han hade aldrig stött på något sådant.

Det var först ganska nyligen, i mitten av november 1992, som Claude Raffy upptäckte ett tredje fall, vilket ledde till att vi inledde en undersökning av mysteriet med de växande ringfingrarna. Utredningen av detta tredje fall har just startat.

De två fallen Rose och Catherine existerar. Om något offentligt organ önskar bekräfta detta, så kan vi tillhandahålla alla ursprungliga data. Och otvivelaktigt kommer Rose och Catherine

inte att vägra att låta sig undersökas så länge deras anonymitet garanteras.

Jag vet inte vad man ska tänka om denna gåta. Men vi måste vara försiktiga. Vi får inte utesluta möjligheten av en vanlig, men lite känd abnormitet. Men vi måste ta reda på saken. Jag frågade dr Duroux, som är läkare och UFOlog. Han kände inte till denna abnormitet och gav mig en bok *Cahier d'enseignement de la Société Française de chirurgie de la main* som beskriver ett antal olika handmissbildningar, men som inte tog upp vårt problem. En annan läkare, som också är UFOlog, kände heller inte till något om denna anatomiska egendomlighet.

Fall 7: Oktober eller november 1974 i en by i Aisne-regionen

I detta fall förekom ingen kidnappning i dess strikta bemärkelse, men vi kommer att se detaljer som låter oss tolka denna närkontakt som ett försök till kidnappning. Omkring kl 14.00 en vacker höstsöndag satte sig Alain G. och Patrick V. i Patricks bil för att ge sig ut på en liten tur. De hade

inte passerat stadsgränsen förrän de beslutade sig för att ta en annan rutt. De planerade att göra en U-sväng lite längre fram.

Patrick stannade sålunda framför det sista huset i byn (till höger om dem) i syfte att backa en bit och sedan fortsätta åt motsatta hållet. Men han stannade helt och frös till precis som sin kamrat när han bevittnade skådespelet på gårdsplanen framför huset.

Fem figurer, vars like de aldrig tidigare skadat, befann sig på denna gårdsplan. Tre av dem stod i bakgrunden, till vänster. En annan gick långsamt längs framsidan av huset och rörde vid det med två händer. Den femte, som stod mitt på gårdsplanen, tittade rakt på bilisterna.

Alain G., passageraren, som hade
Fortsättning på sidan 11

**De intressantaste
fallen ur
25-årsjubilerande
UFO-Information
II.**

Den lille mannen...

Denna artikel fanns att läsa i
UFO-Information nr 2 år 1971.

Under februari och mars framkom ett antal rapporter från de norra delarna av Sverige och Finland, att en liten man skulle ha siktats på flera platser under ofta mystiska omständigheter. Rapporterna tycks ha åstadkommit en mindre psykos i Norrbotten, där barn inte vågat vara ute och leka av rädsla för *Lilleman*. Indignerade insändarskribenter har uppmanat tidsningsredaktionerna att "sluta skriva om sådant larv". Händelser av detta slag hör inte vår "upplysta" tid till, anser man.

Då vissa av fallen tycks vara av UFO-karaktär, eller kan ha ett samband med UFO, har UFO-Sverige försökt kontakta samtliga observatörer. Vi har ibland stött på svårigheter, då de adresser vi haft tillgängliga visat sig för ofullständiga eller ibland felaktiga. Det har också, av allt att döma, ljugits ihop en historia på en redaktion på en norrländstidning. Avsikten tycks ha varit att lura, som man tror "lätlurade" UFO-forskare.

Rapport nr 1

Kiimingi, Finland

Hela historien om den lille mannen började med att *Norrländska Socialdemokraten* den 15 februari publicerade följande rapport: (Redogörelsen har kompletterats med data från andra källor.)

Två kvinnliga bilister, fru Sinikka Kuittinen och fru Manninen, körde mot Uleåborg, i trakten av Kiimingi vid 8-tiden på kvällen den 2 februari 1971. Vädret var klart.

Plötsligt upptäckte fru Manninen att ett ljusfenomen förföljde deras bil på den högra sidan av vägen, och på ca 10 meters höjd. Fru Manninen blev skrämmd av det underliga ljuset och låste bilens dörrar. Samtidigt uppmanade hon bilens förare, fru Kuittinen, att

inte titta åt höger.

Efter en stund korsade fenomenet vägen och började följa bilen på vänstra sidan av vägen. När föremålet passerade över vägen slog det lock för fru Manninens öron. Fenomenet fortsatte att förfölja de två kvinnorna, tills de kom till ett öppet fält, där föremålet försvann. Strax efteråt ropade fru Kuittinen:

-Nu hamnar det där barnet under bilen!

På vänster sida av vägen såg damerna ett mänskligt ansikte bakom snövallen. Fru Kuittinen bromsade. Nu upptäckte kvinnorna att det inte var något barn de såg. Istället skuttade en liten varelse, ca en meter lång, över vägen mitt framför deras bil. Varelsen bar en hjälm och en grönbrun dräkt.

Skrämnda av händelserna ökade de två kvinnorna farten och stannade inte förrän de kom till Uleåborg. Fru Manninen fick en chock av händelsen. De två damerna beskrivs som "nyktra och skötsamma".

Rapport nr 2

Väg 397, Norrbotten, Sverige

Sedan denna rapport i korthet publicerats av NSD, ringde en fru Mohlinder upp tidningen och berättade om en liknande händelse. UFO-Sverige har, sedan artikeln publicerades, varit i kontakt med två av vittnena. Följande har framkommit:

Händelsen inträffade den 15 augusti 1970. Andra uppgifter beträffande datum har visat sig vara felaktiga. Vid 21-tiden var ett sällskap på tre personer i bil på väg mellan Narken och Jokkfall, för att sedan fortsätta ner mot Luleåtrakten, där de tre bor.

I bilen befann sig: bilens förare, traktorförare Assar Sandberg, 51 år; järnverksarbetare Olof Mohlinder, 44, samt fru Märtha Mohliner, 43. Samtliga är bosatta i Gammelstad nära Luleå.

Det var mörkt och regnade. Ca två mil söder om Narken (strax före Lahnasuando) fick de tre syn på en liten varelse. Fru Mohlinder säger i en skriftlig redogörelse till UFO-Sverige:

-När vi kom nära den så sa' min make: "Vilken underlig människa." I samma ögonblick så small det till. Det blev ett kraftigt vitt sken inne i bilen och radion sprakade. Samtidigt som detta hände, såg vi hur den lille mannen förde händerna mot ansiktet, som för att skydda sig mot skenet. I det ögonblicket var han ca 3-4 m från

högra sidan av bilen. Vi blev mycket rädda alla tre. Vi borde nog ha återvänt till samma plats och undersökt vad som hade uppträtt då, eller hur mannen betett sig.

-Assar Sandberg som körde bilen var tvungen att bromsa för att inte köra av vägen. Han fick söka ögonläkare strax efter denna händelse. Han fick besvär i högra ögat. Han klagade över att han inte kunde se. Synen blev sämre och sämre. Han har inte tänkt på att det kraftiga skenet kunde vara orsaken till besvärerna.

-Jag bifogar en bild som är lik mannen vi såg. Ansiktet hann vi inte se, men rocken var kort. Vi har inte berättat det här för någon bekant. Vi tyckte det var så obehagligt. Det vore roligt att få en förklaring.

UFO-Sverige ringde upp bilens förare, Assar Sandberg, och bad om en intervju:

F: -Var det ni som körde bilen?

S: -Ja, det var jag.

F: -Märkte ni några störningar på bilen?

S: -Inte på bilen, men på bilradion. Den skrällde till...skrapade.

F: -Det ljussken ni såg, liknade det en blix?

S: -Nej, det var inte som en blix. Det kom vi överens om alla tre. Mera som en ljusbåge eller någonting liknande. Skenet var mycket, mycket starkt. Man har ju varit nära åsknedslag så att man sett blixar, men detta var inte en åskblix. Det gick mycket snabbt och ljuset liksom falnade ner.

F: -Kan ni bedöma från vilken riktning blixten kom?

S: -Den kom mitt framför bilen.

Jag blev alldeles bländad.

F: -Den varelse ni såg, rörde den sig?

S: -Nej, den stod stilla. Det var som om han förde upp armen mot ansiktet när han kom in i ljusskenet. Något ansikte såg vi absolut inte.

F: -Ni såg ingenting av varelsens fötter?

S: -Nej, det gjorde vi inte. Det var ju mörkt och det skedde ju i det kraftiga skenet. Allt gick ju så snabbt att man inte hann uppfatta så mycket.

F: -Vilket märke är bilen?

S: -Jag har en Mercedes diesel.

F: -Hur fick tidningen (NSD) kännedom om saken?

S: -Fru Mohlinder, som åkte med mig, ringde upp tidningen, sedan hon läst i måndagstidningen om händelsen i Kiiminki (rapport nr 1, ovan). Hade inte hon sagt något så hade inte jag sagt något heller. Sedan detta hände i augusti har vi inte sagt något till någon om det här. Man vill ju inte skylla i onödan och kanske bli kallad både det ena och det andra. Jag vet inte vad man ska ha för uppfattning om sådant här.

F: -Känner ni någon, förutom ni tre, som sett denne man?

S: -Det är flera som sett mystiska saker här upptåt. Men de vill inte komma fram med sina namn.

F: -Skulle ni kunna göra en teckning av varelsen?

S: -NSD hade ju en illustration. Det var ganska likt, om man tar bort ansiktet. Det kan jag inte säga hur det såg ut. Jag såg inte om han hade någon låda på magen. Teckningen i övrigt stämmer ganska väl. Liten, kutryggig och med en regnrockliknande beklädnad. (UFORAMA-kommentar: Uppgiften om en låda eller lampa på magen, härstammar från en intervju NSD gjorde med C-A Jonzon, UFO-Motala, där "Caj" berättade att UFO-nauter ofta setts bära lådor på magen (t ex i det välkända Imjärvi-fallet), NSD:s illustration framgår i stort av teckningen i rapport nr 4, nedan.)

F: -Området där ni såg varelsen, är det otillgängligt?

S: -Det finns ingen bebyggelse i närheten. Det är ödemark. Det är flera kilometer till närmaste bebyggelse. (NSD:s undersökningar har dessutom visat att det inte bor någon i trakten som motsvarar vittnenas uppgifter om en längd på ca en meter, klumpig och kutryggig.)

F: -Har ni varit på platsen och letat efter eventuella spår?

S: -Nej, och ingen annan har ju vetat om det, utom min fru, som vi talade om det för på kvällen när vi kom hem. Man funderade när man såg varelsen: "Vad gör den där lille mannen här ute vid den här tiden?" Vi tänkte att det kanske var någon vettvilling

som sprängde eller sköt.

Herr Sandberg har i ett kompletterande frågeformulär lämnat en del ytterligare upplysningar:

Hastigheten strax före händelsen var ca 90 km/tim, vilken bromsades ner till ca 15-20 km/tim då ljusskenet uppträdde. Beträffande radiostörningen uppger Sandberg att denna varade i ca 5 sekunder och utgjordes av ett skrapande ljud. Ljudet från Sveriges Radios P3-sändning på FM-bandet försvann helt under denna tid.

Den avtagsväg på vilken varelsen sågs stå, ligger på den högra sidan av vägen. Sandberg vet ej vart den leder, men tror inte att den leder till någon bebyggelse. Sandberg uppskattar att sällskapet såg varelsen i ca 2-4 sekunder. Ingen av bilens passagerare tittade bakåt sedan de passerat varelsen.

"Någon dag efter händelsen märkte jag att synen på höger öga var ned-satt, och vid besök hos ögonläkare i september konstaterades en spricka på näthinna på höger öga. Denna ögonskada kan jag ej med full säkerhet tillskriva relaterade händelse, men medger att tanken är snubblande nära."

Ögonläkaren, dr Bengt Dalén, Norrköping, uppger för UFO-Sverige:

"Sedan gammalt är ju känt att ögonskador kan uppstå vid betraktande av solförmörkelse utan effektivt skydd, men då ej i form av sprickbildningar, utan förstörelse av cellerna i den gula fläcken (i svåra fall, i lättare enbart svullnad, som är reversibel). Vidare är känt att vid blixtnedslag sprickbildningar kan uppstå i ådernäthinna. Hur stark ljuspåverkan i dessa fall måste vara är mig okänt. Vanliga fotoblixtar är ofarliga även för spädbarn."

Rapport nr 3

Byn Kälvsjäv, Norrbotten

Denna notis publicerades i NSD samma vecka som föregående rapport:

Två kvinnor i Kälvsjäv, norr om Kalix, var uppe på natten till måndagen den 15 februari. De var uppe sent på natten och spelade grammofoon. Av en ren tillfällighet så tittade de ut genom ett fönster och fick se en underlig liten figur på vägen, ett stycke från huset. Han var inte mer än en meter lång och verkade krokig på något sätt. "Det var ju kolmörkt ute, men vi såg att den lille mannen bar svarta kläder. På huvudet bar han något som såg ut som en mössa. Det gick inte att se något ansikte. Efter en stund försvann han." De blev aldrig rädda, men tyckte det var en egendomlig syn. "Det finns ingen sådan här dvärg i trakten."

Då kvinnorna önskat vara anonyma har det inte lyckats UFO-Sverige att kontakta dem, för att på detta sätt få en mer fullständig redogörelse.

Rapport nr 4

Byn Stråkan, Norrbotten

Citat ur NSD den 26 februari:

Stråkan är en by med drygt tio gårdar en mil norr om Överkalix. Upplevelsen ägde rum nära Åke Westerbergs föräldrahem den 16 februari, men har först nu blivit känd. Åke Westerberg, 20, säger:

-De jag berättar det här för tror att jag skojar. Men det är sant. Först trodde jag också att det var någon som ville skoja med mig men vem kan ha ordnat med ett så fantastiskt vitt ljus och sedan försvinna utan några spår?

-Vid 18-tiden på kvällen skulle jag ta bussen ett par kilometer till en grannby för att hämta mjölk. När jag kom från vår gård var det alldeles mörkt ute. Medan jag väntade på bussen fick jag se en figur som stod på vägen 10-15 meter ifrån mig. Det såg ut som en liten svart gubbe. Det gick inte att se ansiktet, det var som grått bara.

-Den lille mannen stod alldeles stilla. Jag tänkte först gå fram för att se vem det var men då hördes ett underligt morrande från honom. Då blev jag rädd och sprang några meter. När jag sedan vände mig om och tittade stod den lille mannen kvar på samma plats. Bara några sekunder senare kom ett så vitt ljus att jag måste blunda. Det lyste värre än om någon satt på helijuset i ett par bilstrålkastare.

-Skenet varade några sekunder. När jag kunde titta igen var den lille mannen borta som om han hade gått upp i rök. Jag fortsatte att vänta på bussen. Den kom fem minuter senare och jag for efter mjölken.

Åke Westerberg berättar att han blev skakad av upplevelsen och inte gick fram till platsen där figuren stått, förrän senare.

-När jag kom tillbaka gick jag in efter bössan och ut på vägen och tittade efter spår. Men det syntes ingenting där den lille mannen stått.

Åke Westerberg säger att han fick en mycket suddig uppfattning om den lille mannens klädsel.

-Jag såg att han var svart och klumpig på något sätt. Vad han hade på huvudet gick inte att se. Men jag såg att han hade något liknande en låda eller lampa på magen.

I ett brev till UFO-Sverige säger Åke Westerberg:

"Nu ska jag berätta för er det jag inte sagt till någon. Det var samma kväll jag fick syn på den svarta gubben. När jag gick till sängs hade jag en svår värk i alla leder i kroppen, så jag kunde inte sova. Innan jag kunde somna till sist kände jag mig förlamad i kroppen, förutom värken i lederna... På morgonen när jag vaknade hade jag inte ont längre."

Beträffande den teckning Westerberg bifogar sitt brev skriver han: "Jag har ritat efter tidningsbilden (i NSD). Det är inte så gott att se ett föremål i mörker, hur det ser ut. Men lampan liknade den där lampan som gubben bar på magen."

Rapport nr 5

Byn Jokkfall, Norrbotten

Albin Jakobsson, 35, Jokkfall, såg inte den lille mannen, men råkade ändå ut för en märklig upplevelse som chockade honom. Händelsen återgavs i NSD den 27 februari.

Händelsen inträffade vid 19-tiden på kvällen, den 25 februari. Jakobsson var på promenad på byvägen då plötsligt en ljuskägla, som han uppskattar till ca 2 meter i diameter, flammade upp vid sidan av vägen.

—I två minuter stod jag som fastnaglad vid marken omgiven av ett bländande sken. Jag satt fast som i ett skruvstöd. Det starka ljusskenet varade ungefär en minut. Under ytterligare kanske en minut kunde jag inte röra mig ur fläcken.

—Det tog tio minuter efter upplevelsen innan förklarningen släppte och jag skyndade mig hem så fort jag förmådde. Jag har hittills trott att historien om den lille mannen varit svammel. Nu tvivlar jag inte längre.

Jakobsson säger sig under följande dag ha kontrollerat platsen, men kunde då inte se spår efter något. Han är emellertid helt säker på att han beskådat ett oförklarligt fenomen och säger sig inte längre tvivla på berättelserna om den lille mannen, trots att han själv inte sett honom.

Rapport nr 6

Töre, Norrbotten

Redigerat citat ur NSD den 27 februari:

Fru Ann-Marie Lundbäck, Överkallix, berättar att hon mött den lille mannen sent på torsdagkvällen den 25 februari. Hon var då på väg i bil mellan Haparanda och Överkallix.

—Jag kom och körde förbi Tre Snäckor i Töre, då jag plötsligt fick se en liten man på vägen framför bilen. Han hade något slags rock på sig och kunde inte ha varit mer än en meter lång. Han hade en stor lampa på magen och en huva eller hjälm på huvudet. Jag bländades under några sekunder av ett starkt ljussken. Det varade inte länge, men när det upphörde var också den lille mannen borta.

—Jag satt kvar fem minuter i bilen och väntade och försökte se vad det var. Jag såg inget mer. Jag kände mig inte rädd på något sätt när jag körde vidare, men jag är helt säker på att jag sett den lille mannen.

Det har inte lyckats UFO-Sverige att komma i kontakt med fru Lundbäck ännu.

Rapport nr 7

Vissefjärda, södra Småland

Denna rapport hör egentligen inte till historierna om den "lille mannen", men har ändå ett visst intresse, då den beskriver liknande fenomen som de man sett i samband med *Lillemans*.

Den 19 december 1970 omkring kl 18.12 befann sig ett sällskap från Lindås i södra Småland i bil på väg mot Vissefjärda. I bilen befann sig: Allan Gustavsson, 67 år, och dennes maka Sonja, Helge Johansson samt Dagny Andersson, samtliga bosatta i Lindås.

Vid en intervju med UFO-Sverige uppger Helge Johansson:

—Vi är ju alla gamla nog så det är inget skoj med det hela. Då vi kom till en plats som heter Bromboda, ca 2,5 km norr om korsvägen vid Vissefjärda, säger de andra till mig: "Oj, vilket skarpt lyse som gick i luften där!"

—Jag körde bilen och jag svarade dem: "Åh, ni bara skojar, ni bara ser syner." Sedan körde vi ett par hundra meter. Precis som vi körde där så såg vi en skarp blix, precis till vänster om bilen och så small det till i bilen, ungefär som ett stenscott. Det var allt vi såg."

Medpassageraren Allan Gustavsson uppger att det första ljusskenet varade blott ett par sekunder och liknade ett snabbt russande stjärnfall. Det kunde ha varit en meteor, men detta motsäges av att fenomenet rörde sig horisontellt. Fenomenet var skarpt lysande och rörde sig hastigt som ett jetplan.

Det intressanta i rapporten är att sällskapet uppger sig ha hört en knall samtidigt med ett blixliknande sken. Inga märken återfanns på bilen. Knallen var inte ett stenscott, uppger Helge

Johansson på vår förfrågan. Vägen är permanentad på den aktuella platsen.

—Någon av oss yttrade: "Är det någon som skjuter efter oss? Vi gissade på allt möjligt, men det hela gick för snabbt för att kunna göra sig en föreställning om varken riktning eller något annat. Det kunde ha varit ett gevärsskott. Vi stannade vid platsen när vi åkte tillbaka, men kunde inget märka.

Kommentarer, jämförelser m.m.

Händelsernas äkthet: Rapport nr 2 anses UFO-RAMA-red. (som varit i telefonkontakt med två av vittnena) vara ärligt återberättad och, såvitt vi kan bedöma, en sann händelse. Det är tydligt att dessa tre människor verkligen upplevt det de berättar.

Vad beträffar de andra händelserna, som kom fram i *svansen* på rapport 1 och 2 är sanningshalten i dessa rapporter svår att bedöma. Rapport nr 7 får dock anses vara en fullt pålitlig observation. Rapport nr 4 är märklig så tillvida att varelsen sägs ha haft en lampa, från vilken det skarpa ljusskenet skulle ha kommit. Denna lampa tillfördes *Lillemans* allmänna utstyrsel först efter det att rapport 1 och 2 framkommit och detta ger anledning tro att uppgifterna om lampor eller lådor i rapport 4 är en tolkning från vittnets sida mot bakgrund av vad som tidigare skrivits i NSD.

Gemensamma drag mellan dessa rapporter och UFO-rapporter: Skarpa ljussken, som ibland skadar synförmågan, är vanliga bland UFO-rapporter. Efter händelse nr 2 försämrades herr Sandbergs synförmåga pga en sprucken näthinna. Denna skada kan med ganska stor säkerhet hänföras till observationen av det skarpa ljusskenet.

Gemensamt för rapport nr 1, 2 och 7 är att ljusskenet åtföljs av kraftiga smällar eller, som i fall 1, att det slår lock för öronen på ett av vittnena. Rapport nr 1 får definitivt anses vara ett UFO-fall. Fall 7 behöver ej vara ett UFO, även om ingen naturlig förklaring är uppenbar.

I fall 2 noterade observatörerna mycket kraftiga radiostörningar. Som torde vara bekant för UFO-intresserade är sådana störningar vanliga i UFO-sammanhang. Störningarna kan vara av varierande slag. Nyligen fick UFO-Sverige en rapport från en småbåtsägare, som i juli 1967 befann sig med sin båt utanför Västervik, på väg mot Öland. Under ca 5 minuter iaktogs en skiva som manövrerade på himlen. Under denna tid bröts kontakten på PR-nätet (privatradio) mellan båtarna. Radiostörningen utgör ett indicium för att fall 2 är av UFO-karaktär.

En annan intressant uppgift i fall 2 är att Sandbergs bil är dieseldriven. Av internationell erfarenhet vet man att de

så kallade EM-störningar som påverkar elektromagnetiska system, bl a bilmotorer, brukar ha en selektiv verkan således att motorer med elektrisk tändning brukar stanna medan dieselmotorer brukar fungera normalt vid UFO-observationer. Man skulle kunna spetsa till det: Hade Sandbergs bil stannat om den haft en "vanlig" motor? I fall 1, 6 och 7 känner vi för närvarande inte till vilka typer av motorer dessa bilister har.

Två av vittnena säger sig ha råkat ut för förlamningar. I fall 4 (Åke Westerberg) är det inte helt uteslutet att den värk och förlamande känsla Westerberg kände senare samma kväll, härrör från ett chocktillstånd. Uppgiften om värk och förlamning tillkom efter det att artikeln om fall 5 publicerats.

Inprickning av observationsplatserna på en generalstabskarta ger vid handen att dessa är koncentrerade till ett område omkring Kalix älv.

Han träffade "Lilleman" i sitt eget kök

Ur *Norrbottens-Kuriren* den 10 mars 1971:

Det finns tydligen folk som till och med har pratat med den mystiske enmetersmannen! En av dem, som har fått ett samtal med honom, är 39-åriga skogsarbetaren Kalle Tiihonen i den lilla byn Kursu vid Salla i nordöstra Finland. Den 15 april 1970 kl 17, alltså för närmare ett år sedan, besöktes nämligen hans stuga i Kursu av enmetersmannen och varför det har dröjt så länge innan denna hemlighet har yppats i större sammanhang hänger samman med Tiihonens rädsla att bli förlöjligad. Men händelsen har dock varit känd inom UFOlogien i norra Finland. Den har nämligen återgetts för bl a ingenjör Ahti Karivieri i Uleåborg, som är ledare för det ufologiska sällskapet i norra Finland.

Denne Karivieri tvivlar alltså inte på äktheten i Tiihonens nu återgivna berättelse, publicerad i tidningen Kaleva. Karivieri förklarar fenomenet med att Tiihonen vid detta tillfälle blev offer för en bildöverföring från den astrala världen.

Tiihonen berättar för tidningen Kaleva att det fortfarande var ganska ljusst vid det här tillfället, då alltså hans bostad besöktes av enmetersmannen.

—Jag hörde ett surrande ljud likt som från en bisvärm men jag fäste mig inte vid det, berättar han. Jag satt med ryggen mot köksdörren och efter ett tag kände jag på mig att jag var iakttagen. Då vände jag mig om och vad varseblev jag om inte en ca 120 cm lång figur som stod innanför dörrtröskeln. Jag hade inte hört att dörren hade öppnats, men där stod i alla fall

den lille mannen och han var iklädd en grönskimmrande dräkt och på huvudet bar han en hjälm.

—För att få anledning till ett samtal med enmetersmannen ställde jag efter första häpenheten en fråga om vad figuren trodde rörande möjligheten för amerikanarna i den kollapsade Apollokapseln att återvända till jorden, berättar Tiihonen fortsättningsvis.

—Figuren svarade att amerikanarna nog skulle komma att återvända hel-skinnade.

Tiihonen frågade också var enmetersmannen kom ifrån och fick då till svar att mannen hörde hemma i universum.

—Han hade stora, ganska otäcka ögon, säger Tiihonen. Men jag kan fortfarande inte säga om jag hörde hans egen röst, eller om det i stället var så att min hjärna "matades" med ord från honom.

Tiihonens 8-åriga son Jarmo befann sig vid det här tillfället i ett annat rum och eftersom det avskildes från köket med en vägg, såg han inte enmetersmannen. Han hörde däremot hur fadern pratade med honom. Vidare såg han från fönstret hur ett litet tefatsformat föremål landade och startade ute på bakgården.

Även Tiihonens fru, som vid tillfället befann sig i ladugården, hade hört det surrande ljudet, som tydligen kom från det flygande tefatet ute på gården. Men hon blev inte vittne till Tiihonens sammanträffande med enmetersmannen. På en fråga från Tiihonen lovade emellertid den lille mannen att återvända.

—Han är välkommen hit på nytt och då ska jag vara beredd på ett längre och mera ingående samtal med honom, säger Kalle Tiihonen, som för övrigt i hembyn Kursu anses vara en betrodd man. Ja, grannarna i byn menar rentav att om berättelsen om mötet med den lille mannen hade återgetts av någon annan än Tiihonen i Kursu, skulle den inte ha blivit trodd.

Efter sammanträffandet med varelsen kände sig Tiihonen enligt egen uppgift, "konstigt till mods".

—Jag kunde inte sova under de tre närmaste nätterna efter sammanträffandet, avslöjar han. Av någon anledning kom jag mig inte ens för att gå ut och studera de spår i snön som tefatet måste ha lämnat efter sig.

Fortsättning från sidan 7

den dumma idén att veva ned den högra rutan, befann sig endast tre meter från denna varelse. Han kände hur blodet förvandlades till isvatten i sina ådror. Under några mycket långa sekunder hände ingenting. Bilmotorn gick långsamt.

De fem figurerna såg alla likadana ut och var klädda på samma sätt. De

var alla ca 1,30 m långa och var iklädda långa dräkter som nästan nådde ända ned till marken och var dekorerade med flerfärgade fläckar. Ansiktet och händernas hud var gulgrå till färgen, och deras enorma ögon var svarta halvklot, stora som biljardbollar. De hade långt hår som hängde nedför ryggen ända till midjan. Deras näsor var intryckta. Deras munnar var hela tiden slutna.

Varelsen som promenerade vid husfasaden var som fastrusen på stället och den som befann sig nära vittnena verkade le åt dem.

Denna orörlighet ansikte mot ansikte varade en stund, sedan gestikulerade den närmast stående varelsen med arm och hand som för att säga: "Kom". Detta var för mycket och de två männen greps av panik. Alan skrek: "Kör! Kör!" Hans kamrat lade med svårighet i backen, svängde runt på en öppen plats där en lada tidigare hade stått, och satte iväg mot samhällets centrum.

En kort stund efteråt kom de tillbaka i sällskap med några andra personer, men då fanns ingen kvar. De åkte in till byn igen och kom efter en stund tillbaka med andra personer. Allt såg normalt ut.

Undersökningarna åtta månader senare fastslog att en granne tidigt på eftermiddagen lagt märke till små människor på vägen framför huset. Då han såg dem på avstånd trodde han att det var "barn som var iklädda gula oljedukar" vilket förvånade honom.

Inget tillåter oss säga huruvida denna episod skedde före eller efter närbkontakten.

[Denna serie kommer att fortsätta i ett senare nummer av *UFO-Information*]

MUFON UFO Journal

January 1994. Number 309

Botades av humanoider

En cancersjuk flicka i Petropolis, Brasilien visade den 25 okt. 1957 tecken på att dö, då huset plötsligt lystes upp av ett starkt sken, som om en strålkastare hade riktats mot rummet. Detta ljus härrörde från ett föremål vars övre del var rödaktigt gul.

Två figurer kom ut och gick in i huset. De var ca 1,20 m långa, hade långt gulrött hår, små gröna, sneda ögon och bar vita handskar och skinnande vita dräkter.

Inför de häpnadsväckande vittnena (rapportören och flickans anhöriga) använde de sig av ett instrument som utsände ett blåvitt ljus och ett annat instrument i vad som verkade vara något slags strålbehandling av patienten. Efter 30 minuter avlägsnade de sig och lämnade flickan fullständigt frisk. Rapporten lämnades anonymt.

Passport to Magonia, av Jacques Vallée

ANDERS LILJEGREN
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

B-
Föreningsb

Avs. UFO-Information, Box 9109, 581 09 Linköping

STÖD UFO-INFORMATION MED ATT BESTÄLLA NÅGRA AV FÖLJANDE ARTIKLAR:

KLISTERMÄRKE
UFO-INF PROVEX
FYRFÄRGSPOSTER
HANDLINGSPROGRAM
JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR
T-SHIRT STORLEK S, M, L, XL Vit med rött emblem
ENSTAKA ÄLDRE EXEMPLAR AV UFO-INF
RAPPORTFORMULÄR (GRATIS) ANGE ANTAL

1 Kr/st
20 Kr/st
20 Kr/st
30 Kr/st
35 Kr/st
70 Kr/st
10-50 Kr/st

REKVIRERA GENOM ATT ANGE ARTIKEL OCH BELOPP PÅ ETT INBETALNINGSKORT
SOM MÄRKES MED POSTGIRONUMMER "429 78 45-2 UFO-INFORMATION"
GLÖM EJ ERT NAMN OCH ER ADRESS

UFO

DET OLÖSTA MYSTERIET

GRATIS KATALOG!

Mer än 400 utländska UFO-böcker!!
Även böcker inom kosmologi och
parapsykologi.

Den här informativa videon undersöker ett antal av de UFO-rapporter som kommit in från jordens alla hörn. Den innehåller tidigare hemligstämplat material, fotografier och sällsynt film tillsammans med på platsen besök, samtal med vetenskapliga experter och vanliga civila som säger sig ha sett UFOs och främmande varelser. Följ den omfattande undersökningen av den berömda Roswell-händelsen - en rapporterad kraschlandning av ett flygande föremål den 2 juli 1947 - som föranledde en världsomfattande UFO-undersökning. I programmet får vi också träffa ögonvittnen från den militära basen Roswell Air Force Base i USA, som skickades att ta tillvara vrakresterna. Lyssna på några som berättar om UFOs de sett, om att ha fört bort av främmande varelser. Håpna över experternas avslöjande information angående USA-regeringens relation till det oförklarliga.

*Postens avgifter tillkommer. Du kan också sätta in 169:- bund på postgiro 4004 36-2. Då tillkommer inga avgifter. Skicka inte kupongen då utan skriv beställningen på postgirotalongen, och du glöm inte namn och adress!

Skicka talongen eller ring:

VATJUS
LÖVSKOGSVÄGEN 33
435 37 MÖLNLYCKE
Tel: 031 - 88 31 72

endast **149:-***

SVENSK TEXT SPELTID ca 75 minuter

- ☐ Ja tack, skicka ex a 149:- av
UFO - Det olösta mysteriet.
☐ Ja tack, skicka kataloger genast.

Namn:

Adress:

UFO-Information

fyller 25 år i år,
detta firar vi givetvis. I nästa nummer kommer en del
fina erbjudanden samt vi fortsätter vår serie om de
intressantaste fallen under våra 25 år och kanske lite till.